

INFO

LASALETSKÁ POUŤ

Zveme Vás na poutní mši svatou v neděli 19. září od 15 hodin do Šemanovic.

Po mši příležitost k společnému posezení.

Těšíme se na Vás!

Začíná školní rok!

Prosíme, aby se do konce září přihlásily na faře děti, které mají zájem o výuku náboženství.

První společné setkání v sobotu 26. září v 9.30 na faře.

Pravidelný pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí

Neděle:

8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce

9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)

11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Úterý:

17.00 - kostel kapucínů (nám. Míru)

Středa:

7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Čtvrtek:

7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Pátek:

16.30 - kostel kapucínů (nám. Míru) - adorace nejsvětější svátosti

17.00 - mše sv.

Sobota:

7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké (mše s nedělní platností)

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

LA SALETSKÉ POSELSTVÍ O POTŘEBĚ EVANGELIZACE.

„Nuže, mé děti, toto všechno oznamte mému lidu!“ (Slova Matky Boží z La Salette)

Od počátku lidských dějin si Bůh volil osoby, které posílal, aby hlásaly jeho slovo, aby připomínaly jeho zákony, aby vyzývaly k obrácení ty, kteří sešli z cesty Božích přikázání. Ve starozákonní době plnili tuto funkci proroci. Když se dovršila „plnost času“, poslal Bůh svoje Slovo - Ježíše, aby všem národům ohlásil radostnou zvěst - evangelium. Již za svého pozemského života Ježíš vyvolil ze svých učedníků skupinu dvanácti, které nazval apoštoly. Po svém zmrtvýchvstání jim dal příkaz: „Jděte do celého světa a kažte Evangelium všemu stvoření.“ (Mk 16,15) Tato hrstka lidí šla, aby všem přinesla radostnou zvěst o Kristu-Bohu, který trpěl a zemřel pro spásu člověka, který zmrtvýchvstal, aby lidem znovu otevřel brány nebe. Dvanáct lidí nebylo schopno hlásat nauku všem národům. Proto již od počátku křesťanství plnili velkou roli v evangelizaci laici. Od počátku bylo jasné, že laici i duchovní mají stejnou zodpovědnost za misijní činnost. Mnozí laici považovali svou povinnost za čest a plnili dílo evangelizace podle svých možností. Svědčili nejen slovem, ale i příkladem života, který přitahoval jejich současníky k nové víře.

Kdosi velmi trefně řekl: „Bůh vždycky používá nástroje, které neodpovídají velikosti úkolu, aby bylo možno snadněji rozpoznat Jeho dílo.“ Tak se také stalo 19. září 1846 na La Salette, kde se zjevila Matka Boží. Za svědky tohoto zjevení zvolil Bůh dvě malé prosté děti. Právě jim Maria, Matka Spasitele a Královna apoštolů, předala slova poselství a příkaz oznámit je všemu lidu. Tento příkaz byl tak důležitý, že jej Maria dvakrát opakovala.

Po schválení zjevení, založil biskup z Grenoble Kongregaci misionářů Matky Boží z La Salette, které svěřil úkol hlásat poselství Krásné Paní všemu lidu.

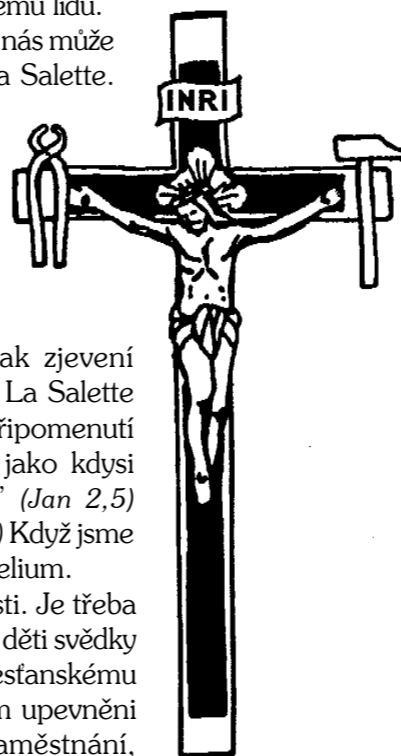
Církev schválila Lasaletské poselství, a proto každý z nás může podle svých možností hlásat také to, co Maria řekla na La Salette. Druhý Vatikánský koncil zdůraznil nutnost apoštolátu laiků v současném světě: „Laici na základě svého spojení s Kristem, které získali svatým křtem, a upevnění dary Ducha svatého svátostí biřmování mají povinnost i právo apoštolátu.“

Všichni proto máme povinnost hlásat evangelium - jak slovem, tak příkladem. Někdo by mohl namítnout: „Já mám hlásat Evangelium a být jeho svědkem, avšak zjevení v La Salette je soukromá záležitost.“ Při čtení poselství z La Salette můžeme snadno zpozorovat, že to není nic jiného, než připomenutí nejdůležitějších pravd z evangelia. Maria nás prosí, tak jako kdysi v Káni Galilejské: „dělejte cokoli vám nařídí můj Syn“ (Jan 2,5) a připomíná Ježíšovu výzvu: „Obratte se a věřte...“ (Mt 4,17) Když jsme apoštoly Matky Boží z La Salette, hlásáme zároveň evangelium.

Co se týká apoštolátu, máme široké pole působnosti. Je třeba začít v rodině, kde mají být manželé pro sebe navzájem i pro děti svědky víry. Právě rodiče, slovem i příkladem života učí děti křesťanskému životu, tzn. životu podle Božích přikázání. Takto navzájem upevnění se musíme starat o rozšiřování svého apoštolátu do zaměstnání, do škol, na společenská setkání apod.

Kež se vzorem pro náš apoštolát stane Ta, která nás posílá a o které Druhý Vatikánský koncil říká, že „se podílela zcela zvláštním způsobem na díle vykoupení a nyní, díky své mateřské lásce pečuje o bratry svého Syna, kteří ještě putují a jsou ohroženi nebezpečími a trápením, dokud nebudou dovedeni do šťastného domova“.

Modleme se: „Matko, která nás zveš k horlivému apoštolátu - oroduj za nás!“

Římskokatolická farnost Proboštství sv. Petra a Pavla v Mělníku

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, tel: 315 622 337; mobil: 731 402 963

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz, můžete je také osobně předat duchovním správcům.

SV. LUDMILA

FARNÍ ZPRAVODAJ
ZÁŘÍ 2010

„Nuže, mé děti, toto všechno oznamte mému lidu!“

Ježíš z kříže sděluje svou závěť a dává nám Marii za matku: „Ženo, hle, tvůj syn!... hle, tvá Matka!“ (J 19,26-27) Od této chvíle se Maria stává naší matkou. Roli matky plní s největší péčí a oddaností. Existuje mnoho důkazů o jejich lásce, péči a přimlouvách.

19. září 1846 přichází jako posel z nebe na horu La Salette, aby varovala hříšné lidstvo před hrozcím božím trestem. Zjevuje se nám jako Matka spolutrpící, Matka pod křížem na Golgotě. Svým postojem se nás snaží vyburcovat, aby se v nás ozvaly nehlubší city. Když Boží napomenutí nepomohla, snaží se nás přimět svými slzami k obrácení. Přišla, aby připomněla svým dětem nekonečnou lásku Boha, který dal vlastního Syna, aby nás spasil. Přišla, aby nás napomenula, protože člověk při hledání vlastního štěstí, pohlcený materiálními zájmy, zapomněl na Boha a vstoupil na cestu hříchu, která vede k zatracení. Může v této situaci ta nejlepší z matek mlčet? Také i dnes přichází, aby nás smířila s Bohem. V nebi neustále obětuje Synovi své zásluhy, vysloužené svými slzami, vylitými pro naši spásu na Kalvárii. Plačící Matka sděluje svoji stížnost dvěma pasáčkům, aby se jejich prostřednictvím o ní dozvědělo celé lidstvo:

„Již dlouho pro vás trpím! Nechci-li, aby vás můj Syn opustil, musím ho neustále prosit, a vy lidé na to nedbáte. I kdybyste se sebevíc modlili a dělali cokoli, nikdy byste nemohli vynahradit trápení, které pro vás snáším.“

Položme si otázku, proč Maria přichází s pláčem právě v této době? Bylo to období před světovými revolucemi. Národy se bouřily proti Bohu a lidstvo se nacházelo v morálním rozkladu. Racionalismus odstranil Boha a tím i mravní základ. Není i současná doba důvodem Mariiných slz? Jaký byl důvod slz Krásné Paní na La Salettské hoře a jaký je i dnes?

Příčinou slz Matky Boží jsou naše hříchy, které zraňují srdce jejího Syna a srdce Neposkvrměné Matky. Maria si stěžuje na své děti, a jménem svého Syna říká: „Dala jsem vám šest dní na práci, sedmý jsem si vyhradila pro sebe, a lidé mi jej nechťejí dopřát. To je to, co činí ruku mého Syna tak těžkou.“ Jak dnes v naší společnosti vypadá svěcení nedělí? Je tento den, dnem svatým pro obnovu ducha a fyzický odpočinek? Nedělají se v tento den zbytečné práce jako praní, bílení, polní a zahradnické práce, které nejsou nutné k fungování rodinného a společenského života? Svatý den je třeba využít pro ducha, abychom v sobě probudili touhu po Bohu a navázali s Ním kontakt.

Maria ukazuje ve svém poselství druhý důvod svých slz: „*Na mši svatou chodí jen několik starších žen. Ostatní pracují v neděli celé léto. A v zimě, když nevědí, co s časem, chodí do kostela, jen aby si tropili posměch z náboženství.*“ Největší poklad, který nám zanechal Kristus, je Eucharistie. Při konání Nejsvětější oběti Ježíš Kristus pod způsobou chleba a vína obětuje sám sebe na odpuštění našich hříchů a hříchů celého světa. I my bychom měli při této oběti obětovat sebe nebeskému Otcí. Mše sv. je obětí ne jen Krista ale i cele církve a proto i naši - přece církvi patříme. Miluji-li Krista, dbám na to, abych se v neděli zúčastnil Eucharistie. A v dnešní době některé katolické rodiny omlouvají svoji účast na nedělní Mši sv. i malichernými důvody. Mnozí jdou jen občas a jejich chování při Mši sv. není nejdůstojnější.

Třetím důvodem slz Plačící Paní na La Salette je klení a rouhání, o kterých Maria říká: „*Rovněž ti, kteří jezdí s vozy, nedovedou klít, aby do toho nemísili jméno mého Syna.*“ Takto to bylo ve Francii v polovině 19. století. Změnilo se dnes něco v této oblasti? Stačí poslouchat rozhovory dnešních lidí např. v hospodě, na hřišti, v práci... To jsou nejdůležitější důvody, pro které Panna Maria přišla na zem.

Podívejme se na náš život, je šedý, obyčejný, probíhá stejně, jako kdysi život alpských horalů. Práce, neustálá péče o obživu a oblečení, problémy s výchovou dětí, rodinnými a sousedskými vztahy, potíže s vlastní osobou. Stále větší uspěchanost a shon a zjišťujeme, že i my jsme na Boha zapomněli. Chodíme vlastními cestami, nemáme ohled na nikoho a na nic. Hledáme štěstí na vlastní pěst.

Co můžeme udělat, aby Maria již více neplakala? Jakým způsobem my, její děti přispějeme, aby na jejím obličejí již nikdy nebyly slzy? Skoncujme s hříchem, který je hlavním důvodem její slz. Čiňme pokání, ke kterému nás Maria vybízí na La Salette. Změňme svůj hříšný život a vstupme na cestu Božích přikázání. Skoncujme s hříšnými závislostmi, bojujme s našimi vadami. Snažme se o ducha modlitby, ve svém osobním i rodinném životě, o který nás prosí Maria ve zjevení na La Salettě.

„*Naše Paní lasaletská, Smiřitelko hříšníků – pros neustále za nás, kteří se k Tobě utíkáme.*“

Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží. (1Kor 1,18)

Svatý Pavel napsal Galatanům, že jim Ježíše Krista ukřižovaného jasně ukázal. Rozhodně ho nelíčil v růžových barvách. Píše: „Kristus nás vykoupil z kletby zákona tím, že za nás vzal prokletí na sebe, neboť je psáno: Proklet je každý, kdo visí na dřevě“. (Gal 3,13) Pavel „nenatírá kříž na růžovo“. Prokletí je v bibli synonymem vydání napospas, osamělosti, odloučení od Boha a vyloučení z lidu. Bylo určitým druhem radikální exkomunikace. To největší utrpení Ježíš na kříži vytrpěl až do dna: byl opravdu proklet a odloučen od Boha za nás. Bože můj, Bože můj - zvolal na kříži - proč jsi mě opustil? (Mt 27,6)

Ježíš na kříži protřpěl se vším všudy nejhlubší následek hříchu, kterým je ztráta Boha. Stal se nezna-Bohem, bezvěrcem - ne z viny, ale z trestu - a to všechno proto, aby odpykal zaviněnou nevěru, která je ve světě a v každém z nás ve formě vzpoury proti Bohu, nedbání na něj. Opravdu nás zachránil trest tím,

že důsledek hříchu, který všechen dopadl na něj, on vzal na sebe místo nás. Ježíš na sobě tajemně zažil trest zavržených, spočívající v odloučení od Boha, v náhlém zjištění, že Bůh je všechno, že v něm je plnost života, a bez něj nelze ani žít ani umřít a teď už je jednou provždy ztracen. V takovéto situaci se člověk nemůže ani utéci k Bohu... Peklo není nic jiného než ztráta nejvyššího Dobra. Bůh odsuzuje hřích.

Kristus na Golgotě byl na znamení hrozného Božího odsouzení hříchu doslova „probodán“ pro naše provinění. Žalmista praví: Pro tvůj hrozný hněv, Hospodine, už není na mém těle zdravé místo. Jsem ochromen, zcela zdeptán, křičím a mé srdce sténá.

To všechno bylo nutné, aby „tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci“ a aby se nám místo prokletí, které je následkem hříchu, dostalo požehnání. Od nejstarších dob Otcové připisují ukřižovanému Kristu biblický obraz hořké vody Mary, která zeslédla, jakmile se jí dotklo dřevo vhozené Mojžíšem na příkaz Boží. Kristus na dřevě kříže za nás sám vypil hořkou vodu hříchu a změnil ji v sladkou vodu milosti a požehnání.

Po hříchu tkví velikost stvoření před Bohem v tom, že za něj nese co nejméně viny a co nejvíce trestu. Jinými slovy v tom, že je „beránkem“ - obětí - a je „neposkrvněné“ - nevinné. Ježíš z Nazareta je Písmem nazývaný „Beránkem bez vady“. On vskutku neměl žádnou vinu a nesl všechnen trest za hřích: On hříchu nečinil..., ale vzal naše hříchy. Jeho, který „nepoznal hřích“, ztotožnil Bůh s naším hříchem.

Říkáme-li, že Ježíš na sebe vzal trest za hřích, neznamená to, že na sebe vzal jen potrestání, ale i něco mnohem hrůznějšího, obžalování z viny. Vzal na sebe vinu, aniž ji měl. Ježíš prožil nejvyšší stupeň té nejhroznější příčiny lidského utrpení - „pocit viny“. Proto je i toto od základů Ježíšem vykoupeno. „My jsme odsouzeni spravedlivě, ale on nic zlého neudělal.“

Raniero Cantalamessa, *Život pod vládou Kristovou*

Jak promlouvá svatý Václav do našeho života?

Asi nebudeme následovat tohoto světce zrovna v statečném hájení českého území, ani nebudeme připravovat přímo z vlastní vinice nápoj k slavení eucharistie. Jak tedy následovat „dědice“ české země? Na pomoc nám přicházejí slova známé kancionálové písně: „Nikdy nezahyne národ...., dokud bratr bude bratru odpouštět“. Tento Václavův odkaz je velmi konkrétní pro každého z nás. Nakolik je však praktický, natolik je těžko uskutečnitelný. Kdo z nás se nepotýkal s tím, jak odpuštění „nejde“, jak se stále vrací zahořklost a touha oplatit stejnou mincí? Tyto zkušenosti, společné nám všem, vedou k zjištění, že odpuštění je jakési mučednictví! Vždyť vyžaduje sebezapření, úsilí vzdát se nároků na pomstu, ochotu neoplatit druhému zlým, ale dobrým. A toto vše je skutečným mučednictvím, i když nekrvavým. Odpuštěním tedy následujeme našeho národního patrona.

Pokud sv. Václav není jen na piedestalu na náměstí v centru Prahy, ale také na piedestalu v té naší „galerii“ s lidmi ukazujícími perspektivní cestu do budoucnosti, pak nepřeslechněme jeho hlasitou výzvu k odpuštění - odpuštění těm, kteří se v našem národě dopustili velkých přehmatů a poškodili třeba naši rodinu (odpustit však neznamená nechat stranou spravedlnost!) Odpustit znamená vzdát se zloby vůči druhému, nepřát mu zlo, ale dobro - i když toto dobro bude pro viníka zprostředkované spravedlivým trestem, odpustit komunistům, polistopadovým politikům, nepřijemným sousedům...

Toto odpuštění, projevené nekrvavým mučednickým sebezapřením, je tou správnou odpovědí na křivdy ze strany našich spoluobčanů a blízkých. A tak budeme skutečně následovníci sv. Václava a budeme se k němu hlásit nejen slovy písně, ale i svým životem.

Naše účast na Kristově oběti

Kříž je jedinou obětí Krista, který je jediným „prostředníkem mezi Bohem a lidmi“ (1 Tim 2,5). Protože se však ve své vtělené božské osobě „jistým způsobem spojil on sám s každým člověkem“, dává všem lidem „možnost, aby se přičlenili k tomuto velikonočnímu tajemství způsobem, který zná Bůh“. Kristus vyzývá své učedníky, aby vzali svůj kříž a následovali ho, protože on sám trpěl za nás a zanechal nám tak příklad, abychom šli v jeho šlépějích. Kristus chce totiž přidružit ke své vykupitelské oběti právě ty, kteří z ní mají prospěch jako první. To se splnilo ve svrchované míře na jeho Matce, která je mnohem niterněji než kdokoliv jiný spjata s tajemstvím jeho vykupitelského utrpení. „Není jiné schodiště k výstupu do nebe než kříž.“

V tom spočívá Kristovo vykoupení: „přišel, aby dal svůj život jako výkupné za všechny“ (Mt 20,28), to je, aby miloval „svě až do krajnosti“ (Jan 13,1), aby byli „vykoupeni“ „ze svého prázdného způsobu života“, jak ho „zdědili po předcích“ (1 Petr 1,18).

Ježíši ukřižovaný, ty jsi má moc.

Když celou mou duši bolest ovládne, a obzor se setmí jako noc, a bolestí je srdce zdrcené, Ježíši ukřižovaný, ty jsi má moc.

Když se v duši bolem stmívá, napíná síly, bez oddechu zápasí a srdce v hořkém bolu zmrá, Ježíši ukřižovaný, naději mé spásy.

Tak ubíhá den za dnem, duše hořkostí se sytí a srdce v slzách tone, Ježíši ukřižovaný, ty mi jak záře svítíš.

Když kalich hořkosti přetéká a vše se spiklo proti ní a duše prožívá chvíle Getseman, Ježíši ukřižovaný, ty mě ochrániš.

Když duše s pocitem vlastní nevinnosti, přijímá ta Boží odpuštění, tehdy srdce odplácet umí láskou mrzutosti, Ježíši ukřižovaný, mou slabost ve všemoc proměňuj.

S. M. Faustyna Kowalská, *Boží milosrdenství v mé duši.*

S MODLITBOU JE TO JAKO S LÁSKOU

S modlitbou je to jako s láskou. Na počátku mnoho slov a dohadování. Pak nastane ticho a každé slovo je dlouho vyčkávané.

Jsou chvíle, kdy jsou slova zbytečná. Stačí, že milujeme. A to je vhodný čas pro jednoduchou modlitbu, čas spočinout na Bohu obyčejným oddaným pohledem .

V tu dobu uzkvétá takzvaná litaniová modlitba, která je nekonečným opakováním stejných výrazů, tak bohatých obsahem: „Pane, smiluj se nade mnou...“, „Ježíši miluji tě...“, „Zdravas Maria...“

Růženec patří k těm druhům modliteb, které předcházejí nebo provázejí kontemplativní modlitbu Ducha.

Carlo Carretto, *Myšlenky na každý den*

Promítat si do obrazu ukřižovaného Ježíše své viny, svá selhání, křivdy, kterých jsme se dopustili na bližních, tvrdá slova, činy... prostě vlastní hříchy od narození až po současnost - to není zrovna povzbudivá podívaná, a přece tam, v muži na kříži, v muži bolesti, jsou naše hříchy definitivně „zabity“, tam trvale mizí. On umírá, já jsem ze smrti zvedán z jeho lásky.

P. Aleš Opatrný